

Dagblad van het Noorden

21 augustus 2013 woensdag Editie Zuidwest-Drenthe

'Je ruikt het en je voelt het in je keel'

Door Martin Vlaanderen

Ik praat er liever niet over, zo'n verhaal doet gauw de ronde

REPORTAGE KLACHTEN BOLLENTEELT

Kamerlid bezoekt bezorgde omwonenden bollenvelden
Westerveld

DwingelderGeertD. Wuffenisgoed kwaad. Urenlang is hij al op zoek naar kamerlid **Esther Ouwehand** van de Partij voor de Dieren. Zij bezoekt met bestuursleden van de stichting Bollenboos inwoners van Westerveld die bezwaren hebben tegen de bollenteelt. En dan met name tegen het veelvuldige gebruik van bestrijdingsmiddelen in die teelt. Bij een camping, vlak naast een lelieveld, loopt Wuffen het kamerlid eindelijk tegen het lijf. Hij vaart flink uit. "Al vijftien jaar woon ik aan de Esweg tussen de lelievelden. Nooit heb ik klachten gehoord, nooit heb ik iets van overlast gemerkt. Ik heb het zelf aan omwonenden gevraagd. Maar dan lees ik wel in de krant dat er maar liefst 140 handtekeningen zijn opgehaald tegen de teelt. Hoe kan dat? Westerveld wordt door al die negatieve verhalen slecht afgeschilderd. Er is niets van waar."

Maar waarom is Wuffen zo boos? Even later blijkt dat hij grond verhuurt voor de bollenteelt. "En dat doe ik omdat dit het meeste oplevert. 2400 euro per hectare per jaar. En ze mogen maar een keer in de zes jaar op hetzelfde stuk grond worden verbouwd." Ouwehand, even later: "Ik begrijp wel waarom niemand een klacht durft te uiten tegen deze meneer."

De campinghouder twijfelt in eerste instantie of hij iets aan de verslaggever wil vertellen over de overlast die hij ondervindt van het spuiten in het lelieveld. Zonder naamsvermelding vindt hij het goed. "Vanwege m'n klanten, niet omdat ik persoonlijk anoniem wil blijven. Het probleem is dat in het teeltseizoen diverse keren per week wordt

gespoten. Meestal als er weinig wind is. Het veld grenst aan onze camping en die lucht blijft heel lang hangen. Je ruikt het en voelt het in je keel. Diverse gasten zijn daardoor vertrokken. Ik praat er liever niet over. Zo'n verhaal doet gauw de ronde."

Esther Ouwehand: "Dit probleem moet snel op hoger niveau worden getild. Vanmorgen was ik in Dwingeloo bij een biologische tuinder. Die had ook een bollenveld naast zijn perceel gekregen. De man maakte zich grote zorgen en vroeg zich af of hij zijn producten nog als biologisch kan verkopen. We worden al jaren gewaarschuwd door wetenschappers over de mogelijke risico's en het kabinet doet er helemaal niks mee." Even later gaat de groep, op afstand gevolgd door de boze Wuffen, naar de Huenderweg in nationaal park het Drents-Friese Wold. Boswachter André Donker van Natuurmonumenten laat zien dat ook hier lelies worden geteeld. Hij spreekt over 'kwalijke gewassen', doordat de cocktail van gebruikte bestrijdingsmiddelen uitspoelt in het grond-en oppervlaktewater.

Donker: "Met heel veel subsidie is hier enorm geïnvesteerd in de natuur. Er zijn dassentunnels, reptielenbuizen en muizentunnels aangelegd. De waterhuishouding is verbeterd en speciaal ingericht voor de natte en droge heide en de bloemrijke, heideschrale graslanden. En dan heb je opeens zo'n 10 hectare waar lelies worden geteeld en heel veel pesticiden en herbiciden op worden losgelaten. Die stoffen hebben invloed op de hersenen van insecten. Wat gebeurt er als die stoffen in ons drinkwater terechtkomen?"

De groep treft hier teler Henk Joling uit Dwingeloo. Hij spreekt van een hetze. "Natuurlijk moet er minder worden gespoten. Het gaat de goede kant op. We krijgen steeds milieuvriendelijkere middelen. Ze worden steeds sneller afgebroken. Daarom moeten we vaker spuiten. Dezelfde middelen worden trouwens gebruikt op groente en fruit. In dezelfde dosering. Ik ben voor nader onderzoek. Mijn kinderen werken ook met de spuit. Het laatste dat ik wil is dat zij ongezond worden en ongezonde kinderen krijgen."